

Transporten til Rumænien

23. september – 5. oktober -03

Rapport.

Efter en ihærdig indsamling hos mange venlige og forstående givere, hvoraf mange private personer, virksomheder, skoler og institutioner kan nævnes, lykkedes det os at opfylde det, på vor tidligere rejse indikerede behov. En stor tak til de danske givere fra vore modtagere og ikke mindst fra os, der er glade for at kunne hjælpe med at forbedre de forskellige "situationer" vi oplever i Rumænien,

I store træk er vor arbejdsform hver gang den samme. Under afleveringen af den hjælp vi konstaterede nødvendigheden af ved det tidligere besøg, anmoder vi modtageren om at få alt taget i brug, eller bragt på plads, således at vi ved det efterfølgende opfølgingsbesøg få dage efter, kan vurdere hvorvidt der er brug for yderligere hjælp. En god forpligtende arbejdsform, der eliminerer misforståelser og dårlige løsninger.

Som sædvanlig var transporten fra DK på det aftalte sted og klar til at gennemføre aflæsningen. Søndag eftermiddag fik vi en god snak med chaufføren Lars fra Lauenborg Spedition og mandag formiddag, efter toldbehandlingen, gik det løs med aflæsningen til Umanitare "Filantrop" i Cluj- Napoca. En af os "flyttede" over i lastbilen, dels for at guide ham den bedste vej til vor næste modtager, dels for at holde ham med selskab på den 8 – 10 timer lange tur tværs gennem Rumænien mod Iasi Amt.

Kl. 08.00 tirsdag morgen bakkede vi ind på multihandicapcentret "Centre of Care and Assistance" i Hirlau, hvor aflæsningsfolkene, bestående af servicepersonale og beboere, spændte ventede på hvad vi bragte. Uden overdrivelse er vi meget populære på denne institution. Beboerne ved at der er tøj og udstyr til dem, takket være det gode tøj vi modtager fra danske familier. Allerede under aflæsningen er der enkelte af beboerne, som forsøger at fortælle om deres behov. For eksempel er de senge vi bragte for ca. 4 år siden, nu så nedslidte at de ønsker nogle andre. Ellers mærkede vi stor frustration hos ledelse og medarbejdere. Direktør Wasile Prodan's pludselige død er et chok for os alle og kan påvirke centrets fremtidige aktivitet utroligt meget. Få dage efter døde byens borgmester, der står for centrets månedlige bevillinger, efter et længere sygeleje. Ved vor hjemrejse, var der endnu ikke tiltrådt en ny ledelse, men vi håber dette vil ske meget hurtigt.

Det meget koncentrerede aflæsningsprogram betingede handling, hvorfor vi hurtigt forlod Hirlau og kørte til Targu Fumures, hvor en gruppe mænd, med viceborgmesteren fra den lille landsby Buda ventede på nogle flotte røde børnehavemøbler til deres lille skole.

Buda ligger så langt ude på landet, at vi ikke kan køre derud, fordi der ganske enkelt ikke er nogen vej. Kun hestevogne, traktorer og gående finder vej derud. Skolen dækker 1- 4 klasse niveau, Herefter må børnene gå de ca. 5 km til skole i den nærmeste by Braesti hver dag.

Landskabet består af meget høje halvkugleformede og tæt liggende græsklædte bakker, hvor små søer opstår i de dybeste dalsænkninger. Et smukt syn, men en besværlig hverdagssituation.

Vi lovede at besøge Braesti på vejen hjem og skyndte os til Iasi, hvor vi kørte direkte op til "Centre of Pneumologie for children". Senge, møbler og andet udstyr læssedes hurtigt af. Et glad personale bad os vende tilbage næste dag.

Næste aflæsning gjaldt "Grupul Scoalar Nicolina" i Iasi, hvor gode danske skolemøbler gjorde stor lykke. De brugte skriveborde var ekstremt velkomne blandt lærerne. Også her bad man os vende tilbage før hjemrejsen, hvorefter vi hurtigt fortsatte mod syd ud af Iasi mod byen Serbesti.

Serbesti er den lille by, hvori skolen nedbrændte i år 2000 og hvor opbygningen af en ny skole først er påbegyndt i august dette år. Det er også landsbyen, hvor der ikke er nogen mulighed for lægehjælp, ingen offentlig transport, men en kun en et år gammel grusvej som eneste kontakt til omverdenen. Her

bor ca. 1000 personer, flest ældre mennesker med et lille landbrug, som eneste mulighed for overlevelse. Næsten alle husene er bygget af soltørrede ler-sten, med zinktage og er meget gamle. Skal man ind til en større by, går man de ca. 4-5 km ad grusvejen, ud til hovedvejen, hvor bussen kommer.

De yngre familier lider ofte af forskellige mentale, eller og fysiske handicap. Vi oplevede en familie bestående af bedsteforældre, far og mor med to 12-14 årige børn, der alle led af det samme mentale handicap!!

I Juli bad man os om at ”møblere ”den nye skole, i det den ville blive leveret tom, til indflytning ultimo september. Imidlertid er denne beslutning ændret, således at den meget gamle skole, der ikke nedbrændte, nu kun behøvede møbler.

Selvfølgelig ville vi gerne levere møblerne samme dag som den nye skole skulle starte op. Vi ankom som aftalt på dagen, men der var ingen ny skole, kun fundamentet var der, skønt konstruktionen vil være stål /gips element byggeri og konstruktøren havde garanteret, at skolen var klar.

Nå men det at bringe en 16 meter lang og 4 meter høj lastvogn ud på den 4 km lange grusvej, op og ned ad stejle bakker og over små simple broer, for endelig at møde denne lille landsby, der er placeret på et skrånliggende terræn, var genstand for nogen opmærksomhed. Da vi forsigtigt kørte op ad en af de små (heldigvis tørre) jordveje, hvor vi passerede byens købmand og lille værtshus, vrimlede det pludseligt med mennesker.

Under højlydte kommentarer fra tilskuerne, bakkede Lars sikkert de ca. 200 meter op til skolen med den store lastbil og placerede aflæsningsåbningen lige udenfor skolens indgang. Flot gjort Lars og en stor tak til dig for din hjælpsomhed og alt det sparede arbejde, vi ellers ville have haft.

Undervisningen var stadig i gang i den gamle skolebygning. Den kører i to-holdsskift på grund af den manglende nye skole, men ungerne blev ellevilde, da de opdagede hvad vi bragte. Så i løbet af ingen tid, var klasserne tømte og de mange gamle og nedslidte bænke stod nu ude på græsplænen. De ”nye” møbler blev sat ind, skabe og tavler blev stillet på plads og glæden var jublende stor.

Skolens leder og nogle af lærerne havde forberedt et måltid til os og mens dette foregik, mødte vi læreren jeg talte om i August rapporten, der på grund af en meget dårlig høreelse på det ene øre, samt en mislykket operation på det andet, nu stod for at miste sit job.

Med en stor velvilje og et imponerende initiativ fra Hjælpemiddel Centralen i Aabenraa lykkedes det at få forsynet denne lærer med et høreapparat. Uden denne foranstaltning, ville 56 årige Burca Costache, der har undervist på byens skole hele sit liv, være henvist til fattigdom i arbejdsløshed og uden nogen form for pension etc.

Under stor spænding skulle vi nu se om udstyret passede og om vi kunne få det til at fungere. Vi forklarede og demonstrerede, fik øreproppen sat i øret på Costache og monteret høreapparatet, tændte for det og forsøgte at få ham til selv at justere styrken. Han var så spændt, at hænderne ikke ville lystre. Vi hjalp og spurgte hele tiden om han kunne høre noget, hvilket han benægtede, men pludselig svarede han på den unge lærers spørgsmål, stillet til en af de andre personer omkring os. Jeg holdt min hånd for Costache's øjne og han fortsatte at blande sig i snakken. Han kunne pludselig høre og da det gik op for ham, løb tårerne i stride strømme.

Vi var alle lykkelige og fortsatte vore ”belæringer” i endnu nogle minutter, men læreren ville ind i det andet lokale, hvor man spiste.

Da Costache viste sig, spurgte alle i munden på hinanden om han kunne høre. Til vor store glæde løftede læreren begge hænder til tavshed og sagde, idet han pegede på personerne i den bagerste del af

lokalet ”du sagde sådan og du, idet han pegede på den næste, sagde sådan og sådan blev han ved i sin store glæde ved nu atter at kunne deltage i samværet.

Det var en fantastisk oplevelse og jeg tror de fleste af forsamlingen pludselig forstod, hvad det vil sige at være foruden denne form for handicap. Vi blev bedt om at bringe en stor tak fra skolens leder og lærere, der alle havde været bekymret for deres kollega. Senere bad læreren os bringe sin tak til Danmark, samt et takkebrev til Hjælpe-middelcentralen I Aabenraa.

Vi fra ØB vil gerne takke Hjælpe-middelcentralen for at de gjorde det muligt for os, at formidle denne værdifulde hjælp til et menneske, der ellers havde måttet se en dyster fremtid i møde.

I August bragte vi også en kasse briller til Serbesti, hvor vi bad en af lærerne om at deltage i uddelingen, herunder afprøvningen. Resultatet var også her, at mange af de ældre mennesker atter er i stand til at orientere sig bedre, herunder at kunne læse igen.

Det medbragte tøj skulle på opfordring fra et par af borgerne, uddeles til de mest trængende først, hvortil man valgte et ældre ægtepar til denne opgave. De vil nu udfærdige en liste, hvor vi kan se hvem og hvor meget de enkelte har fået. Måske en mærkelig ordening for nogle af vore læsere, men baggrunden er at undgå misbrug, herunder salg af det udleverede. I Rumænien er mandens ord og handlinger ofte accepteret uden kommentarer, *hvilket kan have en ”uheldig” indvirkning.*

Skolesystemet er nu ændret fra den gamle 8 klassers model, til 10 klassers modellen, som vi kender herhjemme. Dette bevirker, at man også gerne vil introducere computer anvendelse / indsigt i skolen og har bedt os om nogle maskiner. I andre sammenhænge har vi med succes leveret et classesæt i en netværksmodel, med server og slavemaskiner. Vi forsøger nu at indsamle brugte computere, der kan anvendes hertil.

Det var med en rar fornemmelse af at have gjort, i hvert fald nogle mennesker glade, at vi forlod Serbesti og sagde samtidig farvel til Lars, der havde fået en ny opgave.

Næste morgens første besøg gjaldt Maternal Centret ”Maternus” Hjemmet for de unge gravide og førstegangs fødende unge 12 til 18 årige piger, der er udstødte af deres familie og ”faderen” er ukendt. Vi bringer tøj til mødre og udstyr til spædbørnene i form af senge, barnevogne etc.

Herefter fyldte vi resten af dagen med de tidligere nævnte ”retur” besøg, hvor vi fulgte op på det leverede og fandt nye opgaver. Besøgene er for os meget udviklende, netop fordi vi gang på gang møder andre måder at løse opståede problemer.

Vi har ønsker / opgaver med hjem, der gælder skolers-, sygehuses- og institutioners behov. Vi ved at vort arbejde hjælper og vi ønsker fortsat at hjælpe. Vi mangler stadig et godt lager, hvor vi kan samle alle de forskellige ting vi skal bruge.

Endelig vil vi fra vor gruppe gerne bringe en stor tak for al den hjælp vi har modtaget fra skoler, institutioner, erhvervslivet og sidst, men ikke mindst alle de private, der bringer utroligt mange gode ting.

Med venlig hilsen

Arne Vindbjerg
Rumænien Gruppen